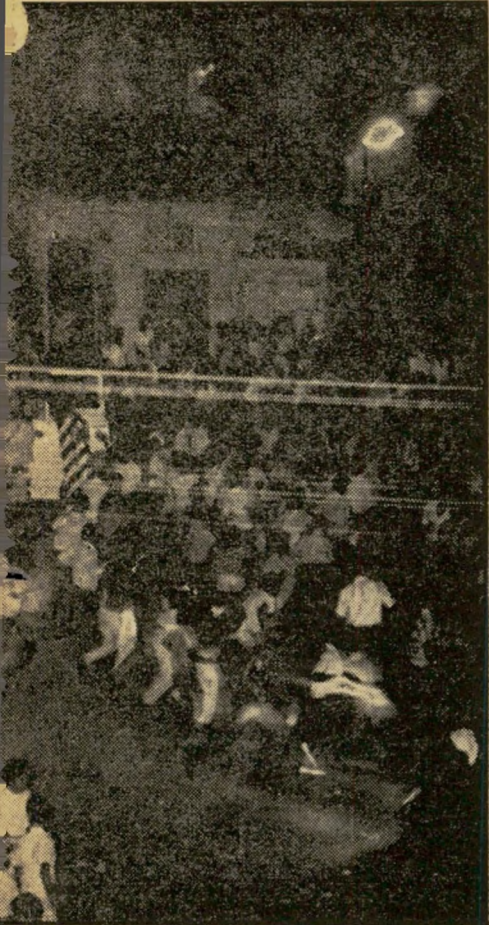

מהומות

ממנו. הם פנו לעבר הבניין הבלתי-חוקי. המי, עוד בטרם החלו במלאכת ההריסה, כבר ניכרה תכונה רבה מסכיבה. השמועה על שליחי העירייה ההרסניים עשתה לה חיש כנפיים בשכונה, וקהל שכנים נועם החל מקיף את המקום. שמן נוסף על מדורת הזעם הוסיפה לה

המוני נוער, נס רים המתקרבים. ברקע נראית מכונית האשפה, שנתקע

המשטרה מסתערת

השמועה כי במחלקה המתאימה בעיריית תל-אביב, נמצאים כבר צווי הריסה נגד מספר לא מבוטל של מבנים נוספים, אותם עומדת העירייה להרוס בימים הקרובים. בשכונה, שרוב בתיה נבנו ללא רשיון ושמדי שבוע בשבוע צץ בה מבנה חדש, שבנה תוך לילה ככתקיפת התירכים, היתה השמועה כניצוץ שאיים להצית את השכונה. באותה שעה ישב גואל אברהמי בתוך בניין האבן החדש. הוא דאג להעביר לשם גם את משפחתו. החליט שלא ייצא.

„הסתלקו מכאן!“ נשמעו קריאות מתוך הקהל, שהחל לגלות סימני תוקפנות. הפקידים הבינו כי המצב טומן בחובו חומרי נפץ רב. הם פנו לשוטר הרוכב, שלחווה להזעיק תגבורת.

עד מהרה הגיעו למקום שלוש ניידות. השוטרים קפצו מתוכן, החלו גוררים מתוך הבניין את כל אנשי המשפחה, לקול בכי הילדים וצעקותיה של האשה ההרה. הם העמיסו את כל על אחת הניידות, העבירו אותם למשטרת כפר-שלם הסמוכה. אך במשטרה כמעט שלא נשאר מי שיסמור על העצורים. רוב השוטרים, שנשלחו קודם לכן בניידות, נמצאו אותה שעה ליד הבניין הניידות להריסה. בליתי-ברירה שאיראו כי מקום את אחד הפקידים, ציח עליו לשמור על העצורים עד תום מביצע ההריסה.

בית הדן זובל
ביתניים החלו הפועלים בהריסת הבניין. הוריה הוקנים של חנה אברי

„אתה גואל אברהמי?“ שאל את בעל-הבית. לאחר שהציץ ברשימה שבידו. „כן!“ השיב לו גואל. „אני מהעירייה,“ הסביר הפקיד. „אתה מתבקש להפסיק מיד את הבניה. אתה בונה ללא רשיון!“

בליתי-ברירה, הורה גואל לפועליו להפסיק את עבודתם. פקיד העירייה הסתלק. למחרת יום הצום, ניכנס לביתו של גואל אחד השכנים, עובד העירייה. „שמעתי שמתכוננים להרוס לכם את הבניין החדש,“ הזהירו, „התכוננו!“

היתה זו בשורת-איוב. גואל (38) סבל במקצועו, אשר עלה לארץ מפרס לפני 11 שנה, חסך את כספו ושקע בחובות על-מנת לשכן את חמשת ילדיו ואשתו ההרה בבניין אבן, קיתה כי סוף-סוף יוכל להגיע אל המנוחה. אפילו פועלי הבניין, שהכירו את מצבו הדחוק, סירבו לקבל את הצעתו לכבדם בבירה לרגל יציאת הגג. „אין דבר,“ אמרו לו הפועלים, „יותר טוב תיקנה נעליים לילדים!“

לכן החליט גואל שלא להשלים עם הגזירה. את אותו לילה כילה עם משפחתו מחוץ לצריף, מחשש פן תבוא העירייה לבצע את ההריסה עוד בטרם בוקר. מיד כשעלה היום, שלח את הורי אשתו הוקנים, הגרים בשכונה, על מנת שישגו עורך-דין.

★ ★ ★
„הסתלקו מכאן!“

סמוך לשעות הצהריים התנהל על שביל העפר טנדר ירוק, בו ישבו כ- ארבעה-עשר עובדי עירייה, מצויידים בכלי הריסה. בעיקבותיהם, כנהוג במבצעים מסוג זה, נע כוח משטרה. הוא מנה, הפעם, שוטר רוכב ושוטר רגלי.

תחילת ההפגנה — המפגינים מספטים על אוטו-בוס, משמיעים מעליו קריאות נגד העירייה. באותה הזדמנות נקמו בחברת דן, על שירות האוטובוסים הלקוי שלה אל השכונה.

צעירי שכונת-התקווה מצטרפים להפגנת משפחת אברהמי, שביתה נהרס. בתמונה נראית אשתו של אברהמי (מימין) ושני צעירים הנושאים את אביה הזקן, שהתעלף בדוחק ההמון.

המשכחה הזועקת

מטר של אבנים ירד על הכיכר. שמשות התנפצו בקול רעש גדול. מכוניות נרגמו באבנים, והמונים משולה בים צעקו בגרון ניהר בליל של קריאות שאיש לא יכול היה להביין — שכונת התקווה בתל-אביב דמתה למוקד של מהפיכה עממית, כשהמינים העומדים להסתער אל הבסטיליה. אלא שהבסטיליה במקרה זה, היתה בסך הכל מכונית-זבל עירונית, ולשי-כתימויעין של העירייה.

נדמה היה שכל שכונת התקווה יצאה אל הרחוב. במרכז הרחוב הראשי של השכר נה הורומית, במקום בו נוצרת כיכר טבי עית עלידי הצטלבות של ארבעה עורקי התחבורה אל השכונה, עמדו אלפי צעירים וצעירות, שצרו בהמוניהם על הלישכה של הלונות-הראחה שלה נופצו ורהיטיה נשברו, ועל מכונית האשפה העירונית ש-זנביות הלונותיה נשברו וצמיגיה רוקנו. ממולם ניצב קומץ קטן של שוטרים, המרישים באלות, אך חסרי קסדות או מגינים. מדי פעם היו נסים לחפש במסדרונות היתים מחסה ממטר האבנים שיוודו בהם. כשמפקדיהם היו מצליחים לכנס אותם, הם היו מסתערים באלות מורמות ובקריאות קרב לעבר ההמון. לרגע היה ההמון, שהיה מורכב ברובו מנערים יחפים, נסוג לרחובות הצדדיים. או היו השוטרים חוזרים בריצה למקום הכינוס שלהם, כפופי ראש, כשידיהם על ראשיהם להגנה מפני אבנים. חציים היו חוזרים כשהם צולעים, או כש-סילון של דם מכסה את פניהם.

קרב התקווה השתולל בכל עוון.
★ ★ ★
נעליים במקום בירה

הומות התקווה, המהומות הסוערות ביותר שנערכו בתל-אביב מאז ההפגנות נגד השלטון הבריטי בתקופת המנדט, התחילו בגלל עניין פעוט, לכאורה. בשעות הבוקר המוקדמות של ערב יום הכיפורים, התדפק פקיד עיריית תל-אביב על דלת צריפה הדל של משפחת אברהמי, השוכן ברחוב תמוז שבשכונת עזרא. ב-חצר הצריף עסקו אותה שעה מספר פועלים בהשלמת הקירות לחדר, אשר נג הבניין שלו ניצק ימים מספר קודם לכן.